

iyi ki kitaplarım var...

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2022

Bahçede Solucan Deliği

Bulduğum Gün

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Tülay Öncü
Yardımcı Editör Bengisu Terzi
Çevirmen Esmâ Fethiye Güçlü
Tasarım Uygulama Nudoğan Çakmakçı

1. Baskı Şubat 2022
Ulusal Seri No (ISBN) 978-605-08-4391-0

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta timascocuk@timas.com.tr

Baskı ve Cilt Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No 45099
Adres Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 8
Davutpaşa / İstanbul
Tel (0212) 501 97 57

TİMAŞ YAYINLARI / 5440
GÜLDÜREN KİTAPLAR / 3
Raf: 6 - 10 Yaş Öykü - Hikâye

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2019 Walker Books tarafından "The Day I Found a Wormhole at the Bottom of the Garden" orijinal adıyla yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BAHÇEDE
SOLUCAN DELİĞİ
BULDUĞUM
GÜN

TOM MCLAUGHLIN

İSİMLERİN TÜRKÇE OKUNUŞLARI

Billy: Bili

Shakespeare: Şek-spir

Bess: Bes

Victoria: Vik-torya

Atticus: Attikus

Albert Einstein: Albert Aynştayn

Diplodocus: Diplodokus

Profesör Jones: Profesör Konz

Marjory: Marcuri

Dave: Deyv

Derek: Derik

Pete: Pit

Mary: Meri

Steve: Stiv

Dünyadaki kahve çiftçileri için...
Bu kitabı onlar olmadan
bitiremezdim.

13.00

Hayatınızın en güzel gününü hatırlıyor musunuz? Belki sizin en güzel gününüz, meyveli bonbon aldığınızda paketin tamamının yeşil şekerlerle dolu olduğunu fark ettiğiniz gündür. Belki kar yağdığında sizin okulunuzun da tatil edilen okullar arasında olduğunu öğrendiğiniz gündür. Belki de hayatınızdaki en güzel gün, okulunuzun tatil oluşunu kutlamak için bir paket meyveli bonbon alıp paketin tamamının yeşil olduğunu fark ettiğiniz gündür.

Billy en güzel gününü hatırlıyor. Onun en güzel günü, anneannesinin ona bir metal dedektörü aldığı dokuzuncu yaş günüydü. Bu hediye, hayatta en çok sevdiği iki şeyi bir araya getiriyordu: küçük aletlere sahip olmak ve dev çukurlar kazmak. Billy, içi sürpriz oyuncaklarla dolu kocaman bir kutu almış gibiydi. Bu dedektörle ne defineler bulacaktı, kim bilir! Acaba sakallı bir korsanın gömdüğü bir sandık

dolusu altın para mı bulacaktı yoksa adı çoktan unutulmuş bir krala ait mücevherlerle süslenmiş bir kılıç mı? Belki de lanetlenmiş bir kralın mücevherlerle süslenmiş lanetli kılıcını bulurdu. Eski zamanlardan kalma şeyler genellikle lanetli olur çünkü.

Billy, doğum gününden beri bahçeyi adım adım incelemiş, çimleri peynir gibi delik deşik etmişti. Şimdiye kadar gazoz kutularının kapaklarından kopmuş bir sürü halka ve 90'lı yıllardan kalma bir bozuk para bulmuştu! Artık henüz kimsenin ayak basmadığı ve keşfedilmeyi bekleyen fırsatlarla dolu yepyeni bir yer bulması gerekiyordu. Öğle yemeğinden sonra yatağına uzanıp gücünü biraz toplamak için şekerleme yaparken aklına birdenbire bir fikir geldi.

“İŞTE BU!”

diye bağırdı Billy heyecanla.

Shakespeare de ne zamandır bu anı bekliyormuş gibi yatağa zıplayıp Billy'nin göz kapaklarını yalamaya başladı. Shakespeare, Billy'nin Fransız buldok cinsi köpeğiydi. Minicik bir beyni ve insanların bazen onu öfkeli bir tavşana benzetmelerine neden olan kocaman kulakları vardı.

“Hayır oğlum, in aşağı... İyy! Gözlerimi yalamayı kes artık... Bu çok iğrenç! Ayy, nefesin de kokuyor!” diye bağırdı Billy. “Bazı köpekler sahiplerinin terliklerini getiriyor, biliyorsun değil mi?” Billy doğrulup yatağına oturarak gözlerindeki salyaları sildi ve plan yapmaya başladı.

Henüz keşfetmediği ve hiç kimsenin ayak basmadığı bir yer vardı aslında... Bahçenin dibi. Korkunç dikenleri olan zehirli böğürtlen çalılarını ve gübre yığınlarını geride bırakıp tuhaf kokulu bataklığın arasından geçince karşınıza çıkan terk edilmiş kulübenin yanı, bahçenin en dipteki noktasıydı. Annesiyle babası oraya “kokuşmuş yer” diyordu. Billy kendini bildi bileli oradan korkardı çünkü bahçenin dibi; karanlık, rutubetli, korkutucu, bataklıkta geçen kbus gibi bir yerdi. Ama Billy artık büyümüştü. Kazı yapmanın ve tarihin hatırına korkularını bir

kenara bırakabilirdi. Bugün bunu yapmak için harika bir gün, diye düşündü Billy kolundaki saate bakarak. Çünkü bugün...

Tam o sırada kapının zili çaldı.

“Anneannem geldi.” Billy gülümsedi. “Tam zamanında!”

“Billy!” diye bağırdı annesi.

Billy yataktan fırlayıp Shakespeare’e göz kırptı ve zıplaya zıplaya merdivenlerden aşağı indi. Billy; İngiltere’nin Clapham Bölgesi’nde, ön bahçesi bakımlı, arka bahçesi delik deşik olan ve pek ilginç bir tarafı olmayan küçük bir evde yaşıyordu. Bu ev, insanların dışarıda yeni bir araba gördüklerinde gizlice perdelerin arkasından

baktıkları kısa bir çıkmaz sokağın ucundaydı. Sokaktaki küçük çimenlik alanlarda, üzerinde şöyle şeyler yazan uyarılar bulunurdu:

Bu yazıları gören de bir sürü çocuğun, dünyanın en küçük futbol oyununu oynamak için toplanıp buraya geleceklerini sanırdı.

Billy merdivenden inince anneannesine sarıldı. Anneanesi o gün annesiyle babasının yokluğunda Billy'yle ilgilenmek için gelmişti.

"Merhaba oğlum!" dedi anneanesi. Sonra ayaklarını sürüye sürüye oturma odasına girdi.

"Pekâlâ," dedi annesi Billy'ye dönerek. "Ne yapacağını biliyorsun. Her zamanki kurallar geçerli. Çok fazla televizyon seyretmek yok,

fazla şeker yemek yok ve kesinlikle, tekrar ediyorum, kesinlikle masaların üzerine çıkıp dans etmek yok!”

“Merak etme, ben anneanneme göz kulak olurum.” dedi Billy. Bazen anneanesi ona bakıcılık yapmıyor da o, anneannesine bakıcılık yapıyormuş gibi hissediyordu.

“Ben torunuma bakabilirim, tamam mı!” dedi anneanesi sert bir şekilde. “Masanın üzerinde dans etmek tek seferlik bir şeydi.”

“Evde bowling oynamanızdan bahsetmiyorum bile.” Öfkeli gözlerle ikisine baktı. “Bir daha olmasın.”

“Merak etme.” dedi Billy sakince. Annesinin Billy’nin aklındaki korkunç planlardan haberi bile yoktu tabii.

“Bak sana kaya kurabiyesi yaptım, oğlum. En sevdiğin kurabiye olduğunu biliyorum.” dedi anneanesi. Sonra çantasını –evet, bir kurabiye kutusunu, bir peçeteyi değil, çantasını– açıp anahtarlarının ve pis bozuk paralarının arasından bir kurabiye çıkardı. Sonra yüzünde büyük bir gülümsemeye kurabiyeyi Billy’ye uzattı.

Billy beş yaşındayken büyük bir hata yapıp bu kurabiyeleri sevdiğini söylemişti. Anneanesi de bunu ciddiye alıp onların Billy'nin en sevdiği kurabiyeler olduğuna inanmıştı. Aslında Billy onları yemeye çalışmıştı ama kurabiyeler o kadar sertti ki onlara dişini bile geçirememişti. Birinden bu kurabiyeleri yemesini istemek, bir hamstera Hindistan cevizi verip hadi yumul bakalım, demek gibi bir şeydi. Billy, anneannesinin kurabiyenin tarifini yanlış okuyup tarifteki un, yumurta gibi yenebilir malzemelerin yerine gerçek kaya parçaları kullandığını düşünüyordu.

Birkaç yıl önce biri, –yaşlı bir hanımefendiye yapılmaması gereken korkunç bir davranış olsa da anneannesinin çantasını çalmaya çalışmıştı. Anneanesi hırsıza pabuç bırakmamıştı tabii.

○ karışıklık içinde çantasına uzanarak eline gelen ilk şeyi, yani kaya kurabiyesini alıp saldırganının kafasına indirmişti.

Kurabiye, adamı yere sermiş, anneanesi de kahraman olmuştu. Hatta yerel bir gazetede anneannesinin kurabiyeyi bir el bombası gibi havaya kaldırıp çektiirdiği bir fotoğrafı basmışlardı. Anneanesi o günden beri yanında bir kurabiye olmadan evden çıkmıyordu. Hatta lazım olur diye kurabiyenin tarifini de yanında taşıyordu.

“Teşekkürler, anneanne.” Billy gülümseyip kurabiyeden küçük bir ısırık alıyormuş gibi yaptı. “Nefis olmuş. Çok sert. İnsanın ağzında eriyip giden şu yeni moda kurabiyelere hiç benzemiyor.” diyerek gülümsedi. Annesi imalı gözlerle Billy’ye baktı.

“Pekâlâ oğlum,” dedi. “Biz alışverişe gidiyoruz. Doğum günün yaklaşıyor ve yapmamız gereken birkaç şey daha var. Yani işimiz birkaç saat sürer. Ama yaramazlık yaparsan anneannen bizi arar aramaz eve döneriz, bunu aklından çıkarma sakın!”

Billy annesinin sözlerinin doğru olmadığını bilse de başını sallayarak onayladı. Evet, evde bir telefon vardı tabii ki ama anneanesi telefonu nasıl kullanacağını bilmiyordu. Billy kısa bir süre önce anneannesinin telefonu televizyona doğru çevirerek bilardo maçını açmaya çalıştığını görmüştü.

“Tabii, anne.”

“Ödevini de unutma sakın. Tarih ödevin vardı, değil mi? Geçmişte yaşamış birini seçip onunla karşılaşman hakkında bir ödev hazırlayacaktın. Bu tür yaratıcı yazılar yazmaktan hoşlanmadığını

biliyorum ama elinden geleni yap lütfen. Biz çıkar çıkmaz işe koyul. Yani babanla ben... Bir dakika, baban nerede? Steve!” diye bağırdı annesi. “Her neyse, biz erken dönmeye çalışacağız... STEVE!”

“Geliyorum...” dedi babası oflayarak. Alışveriş yüzünden futbol maçını kaçıрма düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu.

“Hazır mısınız? Her şeyi aldın mı?” diye sordu annesi.

“Evet, anahtarları ve... hepsi bu kadar değil miydi zaten?”

“Hadi gidelim!” dedi annesi. Gözlerinde ordularını savaşa göndermek üzere olan bir komutanın keskin bakışları vardı.

Kapı kapandı, arabanın motoru çalıştı. Billy'nin annesiyle babası, öğleden sonrayı

alışveriş merkezinde dolaşarak ve bunu yaparken kavga etmemeye çalışarak geçirmek üzere evden ayrıldı. Billy gülümseyip ellerini çırdtı. Planını gerçekleştirme vakti gelmişti işte. Şimdi anneannesini uyutup gerçek bir keşfe çıkacaktı.

“Hadi gel, anneanne. Güzel bir bardak çaya ne dersin?” dedi Billy. “Şöyle beş şekerli, sütlü bir çay ister misin?” Gülümsedi. “Özel minderini de getireyim. Bak senin için ne kaydettim...”

“Sevdiğim televizyon programını mı yoksa?” dedi anneanesi neşeyle koltuğa kurularak. “Programı kasete mi kaydettin?”

“Evet, *Antika Avcıları*’nın on beş saatlik videosunu kaydettim. Üstelik ilk bölüm, Windsor Sarayı’ndan canlı yayınlamış.” dedi Billy, minderi anneannesinin arkasına koyarak. Böyle iyi anlaşmaları Billy’nin çok hoşuna gidiyordu. Anneanesi genellikle eve gelir gelmez uykuya dalar, Billy de elinde aletleriyle çoğunlukla arka

bahçede kazma işine girişirdi. Oynat tuşuna bastıktan sonra saymaya başladı. Üç... iki... bir... Anneanesi uykuya dalmıştı işte.

Papyon takıp eski saatleri gösteren varlıklı beyefendilerin sesinde ve görünüşünde anneanesinin uykusunu getiren bir şeyler vardı.

Belki de bu program, ona her şeyin daha basit olduğu zamanları hatırlatıyordu. Nedeni ne olursa olsun o gün de aynı şey oldu ve anneannesi televizyon açılır açılmaz uykuya daldı.

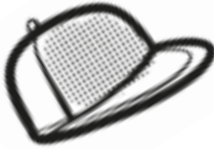
Hadi eğlence başlasın o zaman.

14.00

Billy hızla üst kata çıkıp dolabını açtı. “Bir şapka takmam lazım... Kaşiflerin başında her zaman şapka olur.” İtfaiyeci şapkalarından, fötr şapkalardan ve silindir şapkalardan oluşan geniş şapka koleksiyonuna baktı. “Hmm... Bunlar biraz abartılı olabilir.” diye mırıldandı. Sonra bükülmeyen, güzel beyzbol şapkasını aldı. “Mükemmel!” diyerek şapkayı kıvrıcık saçlarının üzerine geçirdi.

Dolabın
diğer kapısını
açıp derin bir
nefes aldı ve
yüzünde büyük bir
gülümsemeyle güneşte
pırl pırl parlayan metal
dedektörüne baktı.

Dedektörü eski çağlardan kalma bir kılıç gibi havaya kaldırıırken cesur şövalyelerin şarkı söylediğini duyar gibi oldu. “Merhaba Bess!” dedi nazikçe. Billy, başkalarının da onun gibi metal dedektörlerine isim verip vermediklerini bilmiyordu ama bu umurunda bile değildi. “Billy ve Bess birlikte yeni bir keşfe çıkıyor.” dedi keyifle. Artık sadece sadık

bir ata ihtiyacı vardı.

“Shakespeare!” diye bağırdı. Hızla basamakları çıkan Shakespeare’in ayak seslerinden sonra bir kapının açılışı ve hayal kırıklığıyla dolu bir havlama duyuldu.

“Yanlış odaya gittin, Shakespeare!” diye bağırdı Billy.

“SEN BANYODASIN! BEN SE BENİM ODAMDAYIM!”

Shakespeare kocaman kulaklarına rağmen iyi duymuyordu. En sonunda doğru odaya girip Billy’ye koşarak kuyruğunu hevesle salladı.

“Pekâlâ oğlum, işte planımız! Bahçenin en uç noktasına, yani kimsenin uzun zamandır ayak basmadığı bir yere gideceğiz. Oraya vardığımızda etrafı her zamankinden daha büyük bir dikkatle didik didik edeceğiz. Peki, birkaç leş kokulu ot ve böcek bizi yıldırabilir mi? Hayır! Gün bugündür.

Bugün, gübre yığınlarının arkasındaki o topraklardan hiçbir gözün görmediği hazinelerle döneceğiz. Hazır mısınız?” diye sordu Billy.

Shakespeare dilini dışarı çıkarıp Billy'ye bakarken arkasından minik bir ses çıktı.

“Ben de aynı şeyleri hissediyorum ama cesur olmalıyız. Başkalarının adımını bile atmaktan korktuğu yerlere gitmeliyiz... Şu uzun çizmelerimi nereye koymuştum ben?”

Billy, Bess ve Shakespeare beş dakika sonra hazırды. Billy, Bess'i çalıştırıp oturma odasında, anneannesinin etrafında dolaştırmaya başladı. Dedektör, anneannesinin takma dişlerine yaklaştıkça ötüyordu. Billy bu test sayesinde iki şeyi anlamıştı: Bess çalışıyordu ve anneanesi uyuyordu. Test, ikisini de doğrulamıştı. Her şey yolundaydı.

Vrrrrriiiiiivvvviiiiii

